

VASSZÉCSENYI Üzenet

ÖNKORMÁNYZATI LAP

X. évfolyam

2002. augusztus

8. szám

Kirándulás július 25-én

Vasszécseny-Lipárt 45 nyugdíjasa egynapos nyugat-dunántúli kiránduláson vehetett részt az önkormányzat és a helyi termelőszövetkezet jóvoltából. Még az addig megbolondult idő, az a nap is nekünk kedvezett, hisz egész nap kellemes idő volt.

A Savaria Tourist panorámás, hűtőpultos külön buszán kényelmes körülmények között utazhattunk. Első állomásunk Kőszeg városa volt, ahol a piac és városnézés után indulhattunk tovább.

Nagycenken megnéztük a templomot, melyet csak nekünk, mint turistáknak nyitottak ki. A templom történetét egy szeretetre méltó sekrestyés mutatta be, elmondta, hogy sajnos pap hiányában hetente csak egyszer, vasárnap van mise, mivel négy falunak csak egy lelkipásztora van. A Széchenyiek nyughelyét – mauzóleumát – Széchenyi dédapja koporsóban lévő csontvázát és a család ott nyugvó emléktábláját is megnézhattuk. Széchenyi István sírját megkoszorúztuk, egy szép Mária-énekkal búcsúztunk Nagycenktől. Sietnünk kellett, mert 11 órára vártak bennünket a Soproni Sörgyárban. A kellemes fogadtatás után filmvetítéssel is bemutatták a napi folyékony kenyérünk, a sör készítését, majd ezután a gyárban személyesen is meggyőződhattunk minderről. Megvendéglésünk után indultunk kirándulásunk utolsó helyére, ahol a megfáradt testünket „Hegykő” gyógyvizébe márthattuk.

Nekünk 60-on túl egy hibánk van, a korunk. Kiszolgáltatottak vagyunk, nagyon jólesik a segítőkészség, a szeretet, a figyelem, mellyel körülvesznek minket. Ezt tapasztalhatjuk meg falunkban nemcsak karácsony havában az „öregek, nyugdíjasok” napján, hanem az év meleg hónapjában is. Ezt nem utolsó sorban a Polgármester Úrnak köszönhetjük, aki útnak indulásunk előtt odajött az induló buszhoz; kellemes utat kívánt, és egy kis szíverősítőt hozott, hogy a jó kedvünk még jobban fokozódjon, ez a nap folyamán sikerült is, hisz hazafelé nótaszónktól volt hangos a busz.

Az életünk nem volt habos torta, a megfáradt lelkünk, testünk ezután egy kedves víg nap után felfrissült.

Nagyon köszönjük mindazoknak, akik e szép napot számunkra felejthetetlené tették a fáradságos munkájukkal.

Köszönjük az önkormányzatnak és a termelőszövetkezetnek az anyagi segítséget, hogy lehetővé tette számunkra a közös, szép utat.

A 45 nyugdíjas nevében még egyszer is köszönjük, hogy nem sajnálták a reánk fordított anyagi támogatást, s mi ezért egy imával tudunk hálásak lenni.

Egy asszony a sok közül

Köszönjük a kedves dicséretet:

A szervezők

Magyar álom

Egy bátor nép vonul öldökölve,
Hazát nyerve, s harcokat.
Visszahelyezték a véres földbe,
A megfáradt fejedelmet, atyjukat.

S fia, kit vezérül választottak,
Életcélul tűzte ki:
A magyarokat, barbár népét
Meg kell téríteni.

Kárpátok ölelik bátor lelküket,
Egy saját, tiszta árok,
Új magyar haza issza vérüket,
Harcos sirjaikon sírnak a virágok.

Az augusztusi égbolt
Elmereng az éjszakában,
Ki volt az, ki ezer éve
Imádkozott e hazában.

Vajk állt ott a Duna partján,
Kardja élén a folyó vize csillogott.
A nyár forró szellője ráncokat vet ruháján...
A magyar, ki őseinek álmára
Ültetett egy államot.

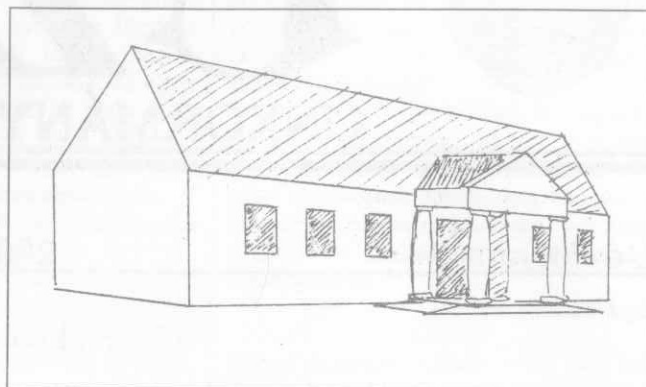
Kovács Andrea

Példás műemléki felújítás

Gyönyörűen megújult Lipárton a gyertyaöntőüzem épülete, az egykori székeskáptalan istállóépülete. 1837 áll - az építkezési dátum - a 25x25 cm-es mestergerendába vésvé. Lipárton a templom után - és a régi központi káptalanépületen (a régiek kastélynak nevezték) - ez ennek a községrésznek a legrégebbi épülete. Tőlünk nyugatra, az egykori vasfüggönyön túl egy ilyen épület nem számítana kuriózumnak, hiszen ott minden régi épületet példásan felújítanak, a legkisebb településeken is 400-500 éves műemléképületekbe botlunk, de a községünkben ez nagy dolog, ahol alig maradt épített műemlék a kastélyokon és a templomokon kívül. Mint ahogy elmentek a régi öregek, úgy eltűntek már azok a lakóépületek, hajlékok, amiket még ők építettek, az ő kezük nyomát őrizték. A Kádár-korszak sátoztató kockaházainak már semmi közük az egykori paraszti utcaképekhez, a ma már csak a mesekönyvben őrzött idilli magyar faluképhez.

Dragovics Jenő példaértékű épületfelújítása minta és példa lehet községünkben, hogyan kell a jövő nemzedéke számára megőrizni az épített múltunkat. Reméljük, hogy a példa ragadós lesz és valamikor a szécsenyi magtár és a Lipárt káptalanépület is hasonlóan megújul és megszépül.

A mellékelt XIX. század közepi kateszterterképen jól látható, hogy az öregek által kastélynak nevezett központi káptalanépület volt Lipárt legjelentősebb épülete. Az udvarán látható elipszis formájú virágoskert tipikusan barokk kerttervezésre utal, valamint a mellette lévő kolostorkert formájú konyhakert is szintén.

Múzeumálmok

A falunap kapcsán már az Üzenet tudósított Pödör György ásványgyűjteményéről. Példátlan, a teljes Kárpát-medencére kiterjedő ásvány- és kőzetgyűjtemény helyet keres magának a faluban. Felvetődött a volt lipárti régi községháza, tűzoltószertár és tejcsarnok épületének ilyen célú hasznosítása. A mellékelt rajz, az épület ilyen irányú átalakítását és felújítását ábrázolja. A timpanon alatti falrészén már el is képzeljük a feliratot – Kárpát-medencei ásványmúzeum. Természetesen ehhez összefogás szükségeltetik az érdekeltek kompromisszumos megegyezése.

A hely egyébként nem is olyan periférikus, mint első pillanatban hinnénk, hiszen napirenden van a községet Kenézzel, Bozzaival és Bárdossal összekötő száraz burkolatú út megépítése, amely egyik oldalról Sárvarra, másik oldalról Vasvárra jelentene rövidebb útirányt az átmenő forgalom számára.

Szemtanú

A szemtanú az Üzenet előző számában az 1939-es lipárti tűzvészről tudósított. Ezúttal a múlt század eleji szécsenyi tűzvészekről tudósít. Mivel már nincs élő ember, aki ezekre közvetlenül emlékezni tudna, Kovács Tibor jóvoltából, aki egy tanítói naplót talált egy régi szécsenyi ház padlásán. "1898 november 4., eljöttünk az apai háztól az 54. számú házba, melyben sok mindenen keresztül mentünk. 1902-ben leégett a házunk, a villám belevágott július 17-én, újra kellett építeni. 1905-ben újból pajtát kellett építeni, 1903-ban nagy tűzvész volt, leégett az egész utca. 1913-ban újból nagy tűz pusztított a nagy utcán. Májusban gyulladt ki a tűz és a nagy szélben (itt hiányzik a napló sarka) égett a nagy utca. 1914 januárjában leégett a kis utca, a nyugati szer. Ugyancsak 1914 augusztusában kitört a világháború, amely tartott 1918 novemberéig. Az idő alatt sokminden megtörtént."

A napló egyébként 1872-től van vezetve, többi részében iskolai bejegyzéseket tartalmaz, névsorokat említ példás viselkedésért és jó szorgalomért, különböző tantárgyakból tett jó feleletekért.

Jó tudni....

**Ami a lakásépítési támogatást
igénylőnek tudni kell**

A 12/2001.(I.31.) Kormányrendelet 23.§-ában kapott felhatalmazás alapján a helyi képviselőtestület 5/2001.(IV.26.) számú rendeletében szabályozta a helyi lakásépítők (vásárlók) támogatási feltételeit.

Az önkormányzat a rendelkezésre álló keret mértékéig évente egy alkalommal - november hónapban - dönt, feltéve, hogy a kérelem november 15-ig beérkezik. (A Képviselő-testület indokolt esetben soron kívül is dönthet.) A támogatás mértéke (jelenleg 100 ezer Ft) évente az önkormányzat költségvetésében kerül meghatározásra.

A támogatás iránti kérelemnek tartalmaznia kell:

- a.) A kérelmező család tagjainak személyi adatait.
- b.) A munkaviszonyban állók esetében a munkáltató által kiállított jövedelemigazolásokat, feltüntetve az esetleges munkáltatói lakásszerzési támogatás összegét.
- c.) Egyéni gazdálkodók, vállalkozók esetében az adóhatóság igazolását az elmúlt évi jövedelemről.
- d.) Az építési engedély számát, illetőleg - lakásvásárlás esetében - az adásvételi szerződés egy eredeti példányát.
- e.) A kérelmezők nyilatkozatát arról, hogy a kérelem benyújtásának időpontjában milyen lakástulajdonnal rendelkeznek.
- f.) A kérelmezők nyilatkozatát arról, hogy a vásárolt lakás tulajdonjogának, az épített lakás használatbavételi engedélyének megszerzését követően Vasszécseny községben állandó lakosként letelepednek.

A kérelem akkor nyújtható be, ha az építendő lakóháznak legalább a lábazati szintje kész.

A kormányrendelet 23.§. (3) bekezdése úgy szabályoz, hogy:

„Ha a helyi támogatásban részesülő személy **lakásépítési kedvezményt, illetőleg adó-visszatérítési támogatást, vagy hitelintézeti kölcsönt** vesz igénybe, a helyi támogatás összegét a kedvezményt vagy kölcsönt folyósító **hitelintézet útján** kell nyújtani.”

A fentiek alapján tehát az építetők kezeihez csak akkor lehetne a támogatást kifizetni, ha sem (a régi nevén) „szocpol”-t, sem ÁFA-visszatérítést nem igényelnének és az építkezés során kölcsönt sem vennének fel.

**Legyünk tekintettel
környezetünkre...**

Többen panaszkodnak – jogosan –, hogy egyes lakótársaink étkezéssel igyekeznek megszabadulni háztartási és egyéb hulladékaiktól, felesleges holmijuktól, bűzös, mérgező füsttel árasztva ezzel el lakókörnyezetüket.

A levegő védelmével kapcsolatos egyes szabályokról szóló 21/2001.(II.14.)

Kormányrendelet 11.§-a szerint:

„11.§ (1) Hulladékok nyílt téri, illetőleg háztartási tüzelőberendezésben történő égetése tilos! (2) A háztartásban, kis mennyiségben keletkező **papír-hulladék, veszélyesnek minősülő fahulladék** háztartási tüzelőberendezésben történő égetése külön engedély nélkül végezhető...”

Autógumit, műanyagfóliát, flakont tehát sem a kazánban, sem a kertben, sem hordóban nem szabad étkezéssel megsemmisíteni (és persze a Gyöngyösbe dobni sem). Az ilyen hulladéktól az éves lomtalanítási akció keretében könnyen és ingyen meg-szabadulhatunk.

Ha fanyesedéket, avart és más kerti hulladékot égetünk, akkor is legyünk tekintettel szomszédainkra és a környéken élőkre.

**Csempeszkopács-film az
MTV 1-en**

Augusztus 11-én, vasárnap volt látható az MTV 1-en a Csempeszkopácsi vasárnapról készült kisfilm. Nagyon felemelő látvány volt a szomszéd falu kiemelkedő kulturális és idegenforgalmi rendezvényéről készült alkotás. Minden pillanatát átsütött a magyar Millennium eszmeisége, a népi és keresztény hagyomány. Pungor Zoltán, az egykori vasszécsenyi iskola tanára európai szellemiségű polihisztorként fogta egybe a rendezvényt, és egyben a róla készült filmet. Nekünk vasszécsenyieknek jó lenne tanulnunk a csempeszkopácsiaktól, hogy kell ünnepeket tenni hétköznapjainkat, mindennapi életünket, hogyan tud egy faluközösség kultúrát megőrizni és teremteni.

Búcsúztunk

Molnár Imrénétől, az óvoda-iskola gazdasági vezetőjétől

Az óvodai, az iskolai és önkormányzati dolgozók szép számban gyűltek össze a saroki iskolában június végén.

Az összejövetelünk célja, hogy Molnár Imrénétől – aki több területen is dolgozott a községben – elköszönjünk, megköszönjük 35 évi munkáját.

NYUGDÍJBA VONULT

A Vasszécsenyi Óvoda dolgozói nevében nekem jutott a megtisztelő feladat, hogy elbúcsúztassam.

„Régi időkre emlékszel-e még,

Volt egyszer rég, volt egyszer rég...” szoktuk énekelni azoknak, akiktől búcsúzunk, akiknek az emléke megmarad körünkben.

Visszagondolni, emlékezni akkor szoktunk, amikor egy életszakasz lezárul, magunk mögött hagyjuk azt a sok-sok emléket, ami ide kötött bennünket.

Úgy gondolom, emlék van bőven, hiszen a 35 év az nem múlt el nyomtalanul. Éva dolgozott a tanácsnál, mint Gamisz-vezető, később az óvodánál és az iskolánál gazdasági vezető volt. Munkahelyei és beosztásai a községben Vasszécsenyhez kötődtek. Dolgozott az emberekért, a gyerekekért, a községért. Emellett édesanya volt, aki felnevelt és elindított az életben három fiút. Dolgozott szerényen, csendesen és becsületesen. Közelebről három éve ismertük meg, hisz akkor került át az óvodába.

Én személy szerint örültem, mert a szólás azt mondja: „jó az öreg a háznál”, akitől lehetett tanácsot kérni, aki megfontoltságával figyelmeztetett. Ez az út nem volt mindig sima. Voltak nehézségek, buktatók és örömek.

Kívánjuk, hogy a hosszú nyugdíjas évek elsősorban egészségben teljenek, gyerekeid, unokáid, családod körében.

Dr. Némethné Fábsics Ildikó

T Á P L Á N S Z E N T K E R E S Z T F Ő U. 2.	<p>TÁPLÁNSZENTKERESZT FŐ U. 2.</p> <p>Solarium</p> <p>KOZMETIKA</p> <p>KOZMETIKA</p> <p>TEJÖVÁLÁS</p> <p><u>Bejelentkezés: 20/5714-459</u></p> <p>MANIKŰR</p> <p>PEDIKŰR</p> <p>MŰKÖRÖM</p> <p>ÉPÍTÉS</p> <p><u>Bejelentkezés: 30/4267-374</u> <u>70/2976-323</u></p> <p>TÁPLÁNSZENTKERESZT FŐ U. 2.</p>	T Á P L Á N S Z E N T K E R E S Z T F Ő U. 2.
--	---	--

Díjnyertes

Kovács Andrea pályázata

A Szombathelyi Savaria Fórum
által meghirdetett

Szent Márton képzőművészeti és irodalmi
pályázaton nyert az Üzenetben gyakran
publikáló szécsenyi diáklány.

A pályázaton összesen 50 pályamű
vett részt, a pályázók 1 fő kivételével mind
szombathelyiek voltak.

Magyar álom című versének közlésével
gratulálunk Kovács Andreának.

Tisztelt Olvasók!

Már többször megfogalmazódott bennem, hogy reagálok az ÜZENET-ben (önkormányzati lap) megjelent cikkekre. Mivel úgy gondolom- hogy a helyi önkormányzati lap nem lehet politikai havilap ezt nem is tettem meg, mert én sem kerülhettem volna el a politizálást. Vártam, hogy majd talán a következő szám, számok nem tartalmaznak semmilyen politikai töltettel megfűszerezett sorokat. Ez nem így történt. Azt is gondolhattam volna, hogy bizonyára csak én vagyok az az ember akinek nem tetszik ez a stílus és szóvá nem tehetem. Nem így történt, mivel a község lakói közül nem csak néhányan, hanem nagyon sokan jelezték nemtetszésüket a lap hangnemével kapcsolatosan. A sokadik észrevétel után tettem szóvá a dolgot a testületi ülésen. Voltak akik a testületben nem értettek velem egyet - én tiszteletben tartom a véleményüket,- voltak akik támogattak e témában. A döntés értelmében –mint már ez Önök előtt is ismeretes ó igen szavazattal 4 tartózkodás mellett (**ellenszavazat nem volt!**) támogatták felvetésemet. Tehát a következő határozat született: A képviselőtestület fontosnak tartja, hogy a helyi lapban a jövőben ne jelenjenek meg politikai hangvételű cikkek.

Ezzel én az ügyet lezártam tekintettem, bízva a határozat betartásában.

Azonban szeretném megkérdezni a polgármester Úrtól, hogy kik azok az emberek közülünk akik pártosak és kik azok akik pártatlanok? Tudniillik az Ön véleménye szerint pártatlan emberek még kifogást nem emeltek a kérdéses cikkekkkel kapcsolatban. Tudomásom szerint a testület tagjai között mindenki független jelöltként indult a választásokon 4 évvel ezelőtt. Vagy talán van köztünk valaki vagy valakik akiről sejteni vagy tudni vél valamit!!

Véleményem szerint – gondolom sokan így gondolják - mindannyian szimpatizálunk valamilyen választási programmal, vagy szimpatikus számunkra valamelyik politikai személyisége. Ha az bűn, hogy nem éppen az a szimpatikus számunkra, amit elvárnak tőlünk, akkor bűnösök vagyunk. Tetszik - nem tetszik, így van ez.

Azokról az aktuális témákról, amelyekről megkérdezte a szerkesztő úr a polgármester urat, - hát lenne nekem is véleményem.

Iskolafejlesztés:

Ezzel az üggyel is úgy vagyunk, hogy csak beszélünk róla... Számtalan cikk jelent meg az iskolafejlesztés ürügyén, mégsem lát senki sem tisztán a faluban ez ügyben sem, mint sok másban, és ez a mi hibánk. Nem tájékoztatjuk tényszerűen pontosan a lakosságot. Az iskolafejlesztéssel kapcsolatosan az én véleményem az, hogy a toldozgatásnak soha nincsen értelme. Iskolát 50-100 évre épül egy község ha van rá módja.

Mivel most egy kis mód mutatkozott, ezért ezt az összeget tartalékoltuk, arra az időpontra, amikor tudunk vele pályázni és talán nyerni is hozzá annyit, amivel meg tudjuk valósítani az elképzeléseket. (pályázási lehetőségre bár még várni kell) Ezeket ismerik a szülők, a nevelők, a diákok, a képviselők és mindenki akit érdekel. A tornaterem építéséből lehetett tanulni és tanuljunk is belőle, bár van aki büszke rá. Akik rendszeresen használják ezt a termet és az iskola diákjai tudnánk mesélni róla.

Tanulócsoporthajaink száma az iskolában csökkent, tehát rohamléptekben nincsen szükség félmegoldásokra. Azok igyekeztek minden erővel meggátolni a két tanterem gyors felépítését, akik tudják, hogy a gyerekeknek mire van szüksége egy oktatási intézményben, és nem azok akik féltek attól, hogy ez egy választási fogás lenne!! Kicsinyes presztízsharcok pedig vannak mindenütt, voltak és lesznek is, bár nem világos előttem még ma sem, hogy kiké is volt ez a presztízsharc.

Arról pedig, hogy az iskola igazgatóját ki félemlítette meg, még csak elképzelésem sincsen, és ez nem is igaz. Lenne biztosan aki megfélemlítheti, csak az nem a nevelőtestület és nem a szülői körből kerül ki.

Az Üzenetet ért kritikára:

Már a cikkem elején a lényegét leírtam, csak válaszolom a polgármester Úrnak, hogy Ő sem szavazott a javaslatom ellen - csak tartózkodott. Én személy szerint azt gondolom, hogy a mi községünknek - miután nem pártos a polgármestere és a testület tagjai sem – „édesmindegy”, hogy ki a kormányzó párt. Pártpolitikai kérdésekből még nem igen profitáltunk. „Engem személyemben nem sértettek az inkriminált cikkek”- engem pedig sértettek, sértették az önérzetemet, és azt kellett gondoljam, hogy az embereket oktatni próbálja az ÜZENET, próbálja megmondani mindenkinek, hogy mit kell gondolnia. Engedtessek meg mindenkinek azt gondolni az elmúlt 50 évről, vagy ha tetszik 1100 évről, amit jónak lát, amit akar, amit tanult, vagy elhisz. Ne egy önkormányzati lap tanítson se fiatal, se öreget.

Engem soha nem politikai életre és eszmékre neveltek, hanem arra, hogy a községért és a közösségért hogyan dolgozzak. Ezt láttam a családomban és ezt tanultam. Attól leszek értékes amit tudok nyújtani az embereknek emberségből. Nem foglalkozom azzal mi volt a múltban, előre kell tekinteni és a jövő nemzedékét arra ösztönözi, hogy békében éljenek egymás mellett, becsülik egymást és segítsék az előrehaladásban.

Kérékpárút:

A kérékpárút véleményem szerint nem okozott volna ennyi galibát, ha a vasúti töltésen készül el. Nem kellett volna a lakóknak ennyi gondot okozni.

Kiss Ferencné

*Postauti Sütő László és családtagjai
Nagy Ilonával masináláskor*

Nagy János

Mezítláb

Hol volt, hol nem volt, éltében volt idő,
hogy tavasztól késő őszi mezítláb
jártam porban, sárban s lábam leginkább
szúrta tüskés tarló, s bökke éles kő.

Ó, hányszor, de hányszor fájt a csupasz láb!
Fájdalmát a hűs harmat enyhítette.
Hetekig hordtam a nagy tüskét benne,
s úgy tapostam szét pásztortűz paraszát...

Azóta elnyűttem jó pár lábbelit,
utamon maradt kis nyom, bármerre vitt –
de betemeti már az idő pora.

Vén fejjel azt szeretném, mint korábban:
Mezítláb az út aranyló porában
Messze mezőkről szaladhatnék haza!

Támadják az Üzenetet

Az Üzenet első és előző szerkesztőjét is támadták, mint ahogy a mostanit is, tehát a jelenség nem újkeletű. Az említett két szerkesztő azonban a támadások következtében lemondott, pedig megítélésem szerint mindketten nagyon jó lapot csináltak.

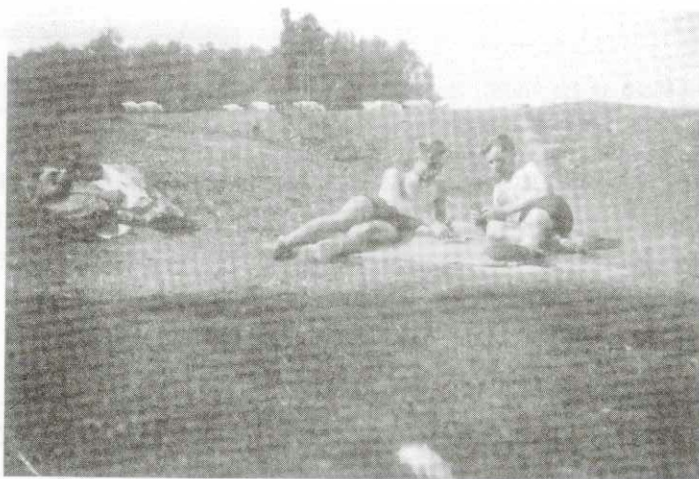
Nem lehet mindenkinek a kedvére járni, hogy mindenkinek tetszen egy lap, mert mindannyian mások vagyunk, más az érdeklődési területünk, az értékrendünk, a világnézetünk.

Korábban azzal vádolták az Üzenetet, hogy politizál, csak azt felejtették el, hogy már a vád is politikai természetű. Korábban többször megírtam, hogy soha nem voltam és ma sem vagyok egyetlen pártnak sem a tagja, márpedig a politizálás a demokráciában pártok nélkül is munkálkodhat valakiben nemzeti érzés, hazaszeretet vagy keresztény világnézet. Nyilván akikben ez nincs, azok mindezt politizálásnak vélhetik.

Egyesek túlságosan tanárosnak, kioktatósnak tartják az Üzenet hangvételét. Tanári hivatásomat nyilván nem hazudtolhatom meg, amikor az újságot szerkesztem. A tanár elhivatása a nevelés, ami pedig jó és a rossz megkülönböztetése nélkül elképzelhetetlen. Az utóbbi pedig erkölcsi kategória. Legutóbb pedig telefonon valaki azt kérdezte tőlem, hogy egyáltalán én írom-e a cikkeimet? Habár nem vagyok újságíró, de azért írásaim jelentek meg eddig a Vas Népe, Vasvármegye, Új Hírek napilapokban, valamint az Életünk, Hitel és Árgus havilapokban, a Magyar Demokrata hetilapban. Emellett több könyvnek, katalógusnak és kiadványnak írtam előszót, vagy esszét. Az Üzenetben a saját gondolataimat szoktam leírni, és ha idézek valakitől valamit, azt idézőjelbe szoktam tenni.

Ó, nyarak

Az idő megszépít mindent, csak a jóra emlékezünk, tartja a népi bölcsesség. Ezúttal régi nyarokról közöl fényképeket az Üzenet. A megsárgult képekről még élő és már nem élő arcok néznek vissza le ránk, régi nyarak, barátságok és örömök emléke elevenedik fel. A négy összebújó barátnő balról jobbra: Szalai Ilona, Nagy Mária, Szalai Margit és Szemes Jusztina. A másik fénykép egy balatoni kiránduláson készült már a Kádár-korszakban: Szalai Margit, Szalai Zsuzsa, Patkósné Nagy Margit, Varga Anna, Nagy Jolán, Szalai Jolán. Kovács Klára, Cserkész Mária és Süléné Takács Margit látható többek között a fényképen.

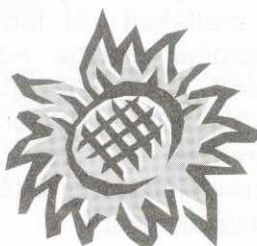
Fiúk kártyáznak a Gyöngyösparton fürdés után

Szalai Margit, Szalai Zsuzsi, Patkósné Nagy Margit, Varga Anna (vagy Klára), Szalai Jolán, Kovács Klári, Médi néni, Szemes Juci, Cserkész Mária, Süléné Takács Margit

Szalai Ilona, Nagy Mária, Szalai Margit, Szemes Jusztina

Megújul a kereszt

A Széchenyi utca és a Táncsics utca kereszteződésében található kőkeresztet restaurálják. Sajnos nagyon rossz állapotban volt már, a restaurátorok nem tudják elolvasni a kereszten látható feliratot. Az idősök közül, akik emlékeznek még a feliratra, kérjük juttassák el azt a Polgármesteri Hivatalba, vagy az Üzenet szerkesztőjéhez.

Nagyboldogasszony Ünnepe

Augusztus 15-e Nagyboldogasszony ünnepe, Mária mennybemenetelének, másként mennybevitelének napja, de ugyanezen a napon ünnepli a keresztény magyarság az ország Mária oltalmába való ajánlását is. Mária mennybevitele a szécsenyi templom patrociniuma, hagyományosan a szécsenyi búcsú napja. Bálint Sándor írja az Ünnepi kalendáriumban a jeles nap kapcsán: „A szakadatlan, ősegyházig visszanyúló hagyomány szerint a Megváltó édesanyjának, Máriának holttestét nem engedte át a földi enyészetnek, hanem röviddel halála után föltámasztotta és magához emelte a mennyei dicsőségbe. Ezt a népi jámborságban is évszázadokon át öröklődő nézetet XII. Pius és Fulgens corona kezdetű bullájában dogmai rangra emelte (1951). Ezzel voltaképpen elismerte a szakrális folklórhagyomány élőszavas tanúságtételét is.

A szécsenyi búcsú régen hagyományosan a legnagyobb ünnepe volt a falunak, amely ilyenkor szinte „ünneplőbe öltözött”. Gyönyörű tisztaság a parasztportákon, az utcákon. Friss mészillat keveredett mindenütt az ünnepi ebédek illatával. Felemelően szépek voltak az ünnepi szentmisék, ahol szinte az egész falu ott volt. Ebédidőben már járták a házakat a muzsikuss cigányok, hogy kedvet csináljanak a délutáni búcsúfiához a táncmulatsághoz.

A szécsenyi templomban látható oltárkép Raffaelló Mária mennybemenetele képének egy közepes szintű barokk-kori másolata, mára a legnagyobb olajfestményként maradt meg a faluban. A mellékelt két fénykép a szécsenyi templom szentéjét mutatja. Az egyik a legutolsó felújítás előtt, a másik utána. Tanulságos egybevetésük, mivel gyakorlatilag a felújítás kapcsán úrafestették a templomot. Az eredeti ornamentika mindenütt eltűnt, csupán suta utánzatát láthatjuk most.

A templom mostani felújításakor tehát tanácsos igazi restaurátorokat keresni, akik az eredetit alázattal állítják vissza, mégha nem is ők adják a legolcsóbb árajánlatot, esetleg épp nagyon sokba kerül mindez.

Régi korokban a legszentebb ügyektől soha nem sajnálták a pénzt, így váltak az ünnepek ünnepekké, mint Nagyboldogasszony napja is.

Szerkesztői Üzenet

Nem először élek ezzel a lehetőséggel a lapban. Ezúttal szomorú hírt kell bejelentenem. A mostani számtól három állandó rovat szűnik meg a lapban, a Csízió, a Naptár és a Könyvajánló. Némelyik ezek közül közkedvelt volt, de mivel mindig túllépte a lap a megadott terjedelmét, és mindig maradtak ki írások helyhiány miatt a lapból, így kényszerültem erre a mostani szűkítésre. Az Üzenet tehát már nem politizálhat, nem gondolkodhat, gondolkodtathat el mindennapjainkról, jelenünkről, múltunkról és jövőnkről. Mint legutóbb megtudtam, nem taníttathat, nem oktathat-nevelhet a jóra (a könyvajánló ezért szűnik meg). Csak a falu dolgaival, az itt élők problémáival, életével foglalkozhat politikamentesen. „Közkívánatra” az Üzenet megpróbál ezentúl „értéksemleges” lenni, divatos elvárásoknak és szlogeneknek megfelelően, hiszen sajtószabadság van!

Gaálné Kovács Márta 22 éve dolgozik a helyi önkormányzatnál. A köztisztviselők napján vehette át a Szentgotthárd Községért Kitüntetését.

Arcképcsarnok: Gaálné Kovács Márta

- Lehet szeretni ezt a pályát?

- Én nagyon szeretem annak ellenére, hogy a költségvetés területén dolgozom, és a napi feladatok mellett októbertől, a költségvetés előkészíté-sétől ápriliséig, a beszámolás végéig kampány munka van, nagyon sokat kell dolgozni.

-- Rutinból lehet ezt a munkát végezni?

- Vannak bizonyos részek, ami rutinmunka, de egy költségvetés készítése minden évben más, más szempontok alapján készül, sok a változás. Oda kell figyelni a jogszabályi háttérre, a testületi döntésekre és sok egyébire.

- Mekkora felelősséggel jár az Ön munkája?

- Nagyon nagy felelősséggel jár, mert több szempont figyelembe vételével kell végezni a munkát.

- Mennyire ismerik el a munkáját?

- 22 éve dolgozom a hivatalban, úgy gondolom, a vezetés elismeri a munkát. Azt remélem, ennek köszönhető, hogy idén megkaptam a Szentgotthárd Községért Kitüntetését.

- Hogyan ítéli meg a köztisztviselők helyzetét?

- Úgy látom, hogy nem minden esetben ismerik el a munkánkat, mindazt, amit itt teszünk, sem anyagiilag, sem erkölcsileg. Szerencsére nekem ugyan nincs ügyfélfogadási területem, de a kollégáknak nagyon sokszor nagyon sokat kell alkalmazkodniuk, és gyakran nem úgy ítéli meg a lakosság a munkánkat, ahogyan kellene.

Mi nem tehetünk arról, hogy a jogszabályok mit írnak elő, nekünk ezt csak végre kell hajtani.

- A munkája mellett mire jut ideje, mivel tölti szívesen a szabadidejét?

- Túl sok időm nincs, szeretek kertészkedni, kézimunkázni, olvasni. Gyekszem közösségi munkát vállalni a lakókörnyezetemben, társadalmi munkában végzem a zsidai városrész sportkörének és a tűzoltó egyesületnek a könyvelését. Nagyon aktívan tevékenykedik ez a közösség, városrészi napot is tartunk, ahol teljesen bevonjuk a lakosságot. Mindenféle versenyeket szervezünk gyerekeknek, idősebbeknek.

- Minek köszönhető ez az összetartozás?

- Akkor kezdődött, amikor a tűzoltó egyesület újjáalakult. Bekapcsolódtak nyugdíjasok is, részt vállaltak minden munkában, szervezésben. Csodálatos, hogy sokszor aktívabbak, mint a fiatalok. Annyira jó, hogy az idősebbek is ott vannak, részt vesznek a versenyeken, beszélgetünk, együtt vagyunk. A közös programok nagyon összefogják ezt a kis közösséget.

- Az Ön számára mi a legfontosabb az életben?

- A család és az egészség. Emellett fontos, hogy mindenkinek legyen munkahelye, és az anyagiakat biztosítani tudja a család számára.

- Vasszécsenyből kerültem Szentgotthárdra, 1977 óta élek itt családommal. A Szombathelyi Közgazdasági Szakközépiskola pénzügyi tagozatán érettségiztem, ezen a területen dolgozom a helyi önkormányzatnál.

- Miért éppen ezt a pályát választotta?

- Annak idején az általános iskolában még senkinek nem volt kialakult elképzelése. Nekem a matematikatanárom mondta, hogy ide kell jelentkezni a tanulmányi eredményem alapján. Szerencsére fel is vettek, mert akkor még felvételezni kellett, és nehéz volt a bejutás.

A VASSZÉCSENYI SPORTEGYESÜLET HÍREI

<i>NB III. Bakony csoport sorsolása - 2002. ősz</i>				<i>eredmény</i>	<i>gólszerzők</i>
1. ford. augusztus 11.	17 ⁰⁰	Tapolca	Vasszécseny	3:0	
2. ford. augusztus 18.	17 ⁰⁰	Vasszécseny	Teskánd		
3. ford. augusztus 25.	17 ⁰⁰	Sümeg	Vasszécseny		
4. ford. szeptember 1.	16 ³⁰	Vasszécseny	Gyirmót		
5. ford. szeptember 7.	16 ³⁰	Szentgotthárd	Vasszécseny		
6. ford. szeptember 15.	16 ³⁰	Vasszécseny	Ajka		
7. ford. szeptember 22.	16 ⁰⁰	Uraiújfalu	Vasszécseny		
8. ford. szeptember 29.	16 ⁰⁰	Vasszécseny	Jánossomorja		
9. ford. október 6.	15 ⁰⁰	Sopron VSE	Vasszécseny		
10. ford. október 13.	15 ⁰⁰	Vasszécseny	Csorna		
11. ford. október 20.	14 ³⁰	Kapuvár	Vasszécseny		
12. ford. október 27.	13 ³⁰	Vasszécseny	Kőszeg		
13. ford. november 3.	13 ³⁰	Herend	Vasszécseny		
14. ford. november 10.	13 ⁰⁰	Vasszécseny	Répcelak		
15. ford. november 17.	13 ⁰⁰	Csepreg	Vasszécseny		

A nyári uborkaszezonban csak labdarúgóink voltak aktívak. Sok felkészülési mérkőzést játszottak és az újonnan igazolt játékosokkal megerősödve a MACCABI Herzliya ellen vívták a leglátványosabb csatát. Az Izraelben NB I/B szinten játszó csapat ellen elért döntetlen igen biztató volt és talán ezért volt nehezen emészthető az első fordulóban Tapolcán a 3:0 arányú vereség, bár mentségül szolgálhat, hogy nyaralás miatt nem állt mindenki rendelkezésre. Igaz az is, hogy az ellenfél az élmezőnyben végzett tavaly és még nem sikerült nyernünk ellenük eddig, viszont a szurkolók csak a sikernek tudnak örülni.

Remélem a Teskánd ellen, az első hazai meccsen, kárpótolnak minket.

A serdülők Balatonberényben töltöttek 1 hetet a hónap elején és az ifistákkal közös bajnokságuk augusztus 24-én kezdődik, de még nincs sorsolás és a legújabb hírek szerint átraktak bennünk a győri csoportba. Azt hogy ez jó, vagy rossz csak az ellenfelek ismeretében lehet eldönteni, én mindenesetre bízom a távolságok rövidülésében.

Az öregfiúk voltak aktívak még, bár Balogunyomba ők sem tudtak elmenni a nyaralási szezon tizedelése miatt, de részt vettek a Kovács László emléktornán Táplánszentkereszten, miután előtte a tanai temetőben is lerótták kegyeletüket.

A bérleteket augusztusban áruljuk változatlan 2500,- Ft-os áron. Kérjük, hogy a vásárlással is támogassák az egyesület munkáját.

Kovácsné Pungor Zsuzsanna

Önéletírás?

(Kérésre kezdtem életrajzot írni. Ez csak a töredéke annak amit írtam)

1938-ban születtem Nagygeresden (a legszebb hónapban, a Vöröskereszt Világnapon. Nos, akkor mikor?), - de mivel ott éppen csak a világra jöttem - répceszemerei vagyok.

Apám ott volt kántortanító, anyám tanítónő. Az iskolával egybeépített szolgálati lakás volt életem legszebb, felejthetetlen emlékekkel teli éveinek színtere. Az udvarunkban evangélikus imaház, melyben az államosításig a kántortanító-apám végzett minden egyházi ünnepen szolgálatot, természetesen beleértve minden vasárnapot is. (Kántorként prédikációt és imát mondott. Oltár előtti szolgálathoz nem volt „jogosítványa”, levita-tanítóknak is nevezték őket). Az orgonazené miatt lett kántortanító, - nagyapám is az volt. Zongorázott, cimbalmon is kitűnően játszott, több száz népdalt, „magyar nótát” tudott, azok összes versszakával. Gyönyörű volt az udvarunk (minden szombaton frissen gereblyéztük, utakat is képezve az iskolaudvarban) és a kertünk minden titkos rejtke élénken él bennem ma is. Nyaranta fürdészek szüleinkkel együtt(!) a Répcében. A faluban tudott úszni minden jártányi gyerek. Akkor még minden faluban vízimalmok öröltek, ezek gáttakkal szabályozták a vízszintet. Télen nagy korcsolyázások, csúszkálás-fakutyázás a Répce „kiöntésén”. (A Répce kiömlésig való duzzasztása a molnár feladata volt télre, hogy kellően átvívódjanak vízzel a parti rétek.)

Tizenévesen a mezőn kukoricát kapáltam, krumplit töltöttem, álltam asztagon kévét adogatva a cséplőgépre „etetőjének”. Tartottunk majd minden háziállatot: anyakocát (egyik éven 21-et malacozott, ebből 16-ot felneveltünk - medikusként egyik anyakocánk volt az első betegem, állatorvosunk levágásra ítélte, de szerencsém volt, megmaradt), kecskét és angóra nyulat (ezeket a nagy infláció alatt). Anyám rokkán készített az angóra szőrből fonalat és ezt cserélte másra, vagyis értékesítette. Édesanyám nagy méhész is volt, előfordult, hogy egy raj befogásakor 100 körüli fullánkot szedtünk ki belőle (talán ezért is most 90 éves, és nem fájnak az ízületei?!). Háziszappant főzött, kenyeret süített rendszeresen kemencében, ötöt. A „Toronyi kenyér” megközelíti azt a minőséget. De barátaim elismerését igazán akkor vívta ki, amikor „megoperálta” a macskákat. Amikor kacsát tömött a kamrákban télen, mellette guggoltam szolidaritásból, és mert nagyon lehetett szeretni anyámat. Akkor már lent is nyúttam napszámában, mert ennek természetével is próbálkoztam az állami gazdaság akkor (Répcelakon). Toltam csillét nyerstéglával Csér-majorban - ahol akkor téglagyár volt -, és mert teljesítettem mindenkor a normát, a „profi csillések” is elismertek, befogadtak.

Felejthetetlen családi esték gyakorta méccessel, petróleumos lámpával - amikor többek között - kukoricát is morzsoltunk a konyhában télen, élvezve a torzsák nyújtotta meleget. Ezekről az élményekről vég nélkül tudnék mesélni. (Az oroszok bejövetelek túl nagy lövöldözés nem volt a faluban, de érdekes módon a leírt „felségterületem” 7 aknát kapott - ebből a házunk négyet -, amíg végre sikerült telibe találniuk célpontjukat, a templom tornyát, ahol katonai megfigyelőt „kerestek”. Ami ezt követte? /...az Üzenet ne politizáljon!/) Csak hát én emlékezem a kékcédulás választási csalásra is, mert annak Szemerére eső része éppen a mi iskolánkban zajlott.) Innét számítom az élet sűrűjét.

Sopronban kellett továbbtanulnom 12 évesen, lakva albérletben két évvel idősebb nővéremmel, mert falunkban még nem volt orosznyelvi oktatás. A soproni általánosban így oroszból nem „villoghattam” - társaim 2 évvel előbb kezdték a nyelv tanulását nálam -, jó jegyhez eleinte azzal jutottam, hogy a memoriterek nővérem magyar betűkkel leírta, és én betanultam mint egy papagáj. Anyám nagy ritkán, külön engedélyekkel jöhetett utánunk, mert Sopron „határsáv” volt, szigorúan igazoltattak a vonatokon is. Amikor anyánkat látogatása után a vonathoz kísértük, indulás előtt lezárták az állomás minden ki- és bejáratát „éberségből”. A kerítés rácsai mögött álltunk és folytak a könnyeink, annyira hiányzott anyám és Szemere. Akkor még nem volt szabad szombat és zsúfoltak voltak a vonatok. (Régóta nem közlekedik az a vonat, mert ott is felszedték a síneket mint nálunk. Lepusztult a szülőfalum, most az osztrák földvásárlók adóztatva várják a fellendülését. Amikor vasszécsenyi lettem, itt még közlekedett a vonat és sokaknak azóta is hiányzik. Hatalmas értéknek tartom a kiépített vasúti töltést. Biztosra veszem, hogy előbb-utóbb újra közlekedni fognak rajta a vonatok, jelentősen terheltesítve a főút forgalmát is. /Netán ez is politizálásnak számít?/) Sorban állással jutottunk kenyérhez (jegyre), tejhez, télen tűzifához. (Ezt nővéremmel a távoli TŰZÉP-től kézi kocsival szállítottuk a lakásunkhoz - amikor jutott még a két gyereknek is tűzifa. Azóta tudom, hogy a fenyőtuskót nehéz szétverni, és kevés benne a kalória.)

Gimnáziumi tanáraitam nem felejttem. Az ötvenes években (!) tudomásunkra tudták hozni, hogy az órán, majd az érettségien mit kell mondani, de azt is megtanították nekünk, hogy történelemből, de még biológiából is mi az igazság (pl. Micsurin!). Ezek a tanárok még a háború előtt végeztek a főiskolát. Tőlük tanultam meg és természetesen apámtól, hogy Horthy nem volt és nem is lett soha fasiszta. (Ez egy tény közlése, ettől még nem politizál az Üzenet.) 1956-ban érettségiztem. 18-an végeztünk akkor, ebből az őszön 11-en elhagyták az országot.

Azért is ennyien, mert többen a soproni egyetem hallgatóiként vettek részt az „eseményekben”. Akkor már Pécsen voltam egyetemista. Nekem is volt 2 (azaz kettő) darab kézigránátom és egy „dióverő”-nek becézett puskám, 5 darab tölténnyel, mint akkor még a kari párttitkárnak is. Ez a párttitkár mellettem lelkesedett a forradalomért, nálam hangosabban és együtt próbáltunk néha pár órát aludni a helyi rádió párnásan hangszigetelt bemozdó szobájában az asztal alatt. Akkor a rádiónál mi jelentettük az őrséget. Örömteli izgalomban égett a város, ünnepeltük a szabadságot, senki nem bántott senkit. Az örömteli napokat követő utolsó éjszaka a város határában egy csatornaszerű árokban hasalva vártuk az orosz tankokat Szigetvár felől, fejenként 2 kézi gránáttal, és 5 darab tölténnyel. Hajnalban egy józanul gondolkodó parancsnok visszarendelt bennünket, majd 2 óra múlva leszerelték és végigmotoztak mindenkit a páncélosokkal érkezett oroszok. Ezek az események is élénken élnek még bennem, annál is inkább, mert egy brutálisan gonosz hangvételő, fenyegető „Marosán-beszéd” tett a végére pontot. Professzoraink mindent elkövettek, hogy közülünk mentsék akiket védelmezni, menteni kellett. Közülük megemlítem a Szombathelyen jól ismert dr. Csolnoky Péter professzor édesapját. (Eldicselkednék vele, ha „hős forradalmár” lettem volna. Tisztelt képviselők, ez sem politika. Átéltam, átadom.)

A szombathelyi kórházhoz kerülőm sikernek számított 1964-ben. Az osztályokat országosan is elismert főorvosok nevei fémjelezték. Fél évig katona is voltam Pesten (2 hónapig kiképzés a volt egyetemi társakkal, ami szép emlék, bár folyton „szivattak” bennünket), majd 4 hónap Lentiben. Erről sem lehetne röviden írnom, sokszor kabarának tekintettük, mert akkor még fiatal voltam.

1965-ben közérdekből kellett Toronyba mennem körzeti orvosnak, jelentkező hiányában betöltetlen volt az állás. Gyalogosan kezdtem, majd a most is üzemképes, de már akkor nagyon öreg biciklivel, melyet egy orosz katona lökött az udvarunkba amikor apám kerékpárján kívánta folytatni az útját. (Háború volt, természetesnek vettük. Talán meg is kellett halnia annak a fiatal katonának.) 3 évet töltöttem Toronyban, sokan még most is megismernek, legjobban talán a cigányok szerettek, gyakran jártam náluk gumicsizmában is éjszaka. (1965-ben kiöntött az Arany patak.)

1968-ban 2-3 hónapig Alsóságon „próbálkoztam”, mert a szüleim akkor költöztek Celldömölkre nyugdíjasként.

Azért is felejthetetlen év maradt ez, hisz akkor nősültem. Volt szombathelyi főnököm éjszakai órán személyesen keresett meg Ságón, hogy jöjjenek vissza ebbe a járásba, mert Vasszécsenyben megüresedett az állás, és engem már ismert. (Nyugdíjasként ezzel ma már nem szerénytelenség előhuzakodnom, csak azért említem, mert eszembe juttatja az itteni orvosválasztás körüli huzavonát. Összehasonlítható.).

1968 májusában kezdtem itt dolgozni. Senkire nem tudnék emlékezni haraggal. Minden tanácsi vezető mellett volt, és segített. Munkatársaimról csak elismeréssel szólhatok, ők még Bényei doktor mellett kezdték a szakmát. A gyógyításban inkább csak a kudarcok élnek már bennem sajnos, ezek az emlékek nyomasztanak.

Kedves emlékeim között él a legendássá vált, országosan ismert egészségügyi szakasz, élén P. Mariska néniével, Jucival (aki ma már nekem nem is „néni”, hiszen korban majdnem utólérem. Fiaim amikor feleségeikkel hazajönnek, mindenkor meglátogatják, mert Ő - „Pintér Mariska néni”-vel együtt - a gyermekkorukhoz tartozott.) A SZAKASZ, melynek tagjai közé még a feleségemet is besoroltam csecsemőkorú fiúknál, hogy meg legyen a létszám. Sok más mellett ezt is vállalta. Mellesleg távollétemben sebeket látott el, tanácsokat adott, mentőt hívott ha kellett, munkaidőn túl ő volt az asszisztensem, beszerzéseket intézett a rendelő részére, éjszakákba nyúlóan segített elvégezni az OEP által megalázó módon megrendelt adminisztrációs munkát. Dolgozott és ő nevelte a fiainkat, akikre büszke lehetek. Ugyanakkor fiammal kapcsolatos életem és szakmai munkám legnagyobb kudarcaként, mert nem tudtam még a fiamat sem meggyógyítani, de meggyógyítani sem.

(Természetgyógyászok is kipróbálák nála mindenféle csodaszert és szemfényvesztő praktikát. De ez ne legyen az „antireklám” helye). Ki kellett ábrándulnom az egészségügyből, de nem hibáztatok senkit, legfeljebb magamat.

Voltam tanácsstag helyben, majd a megyei tanácsban is. Akkor ezekért nem járt anyagi juttatás, mint az eü. szakasz képzésért sem. Az egészségügyi bizottság tagjaként sok száz kilométert megtettem saját kocsimmal és benzinemmel ülésekre (Körmend, Sárvár, Hegyfalva, Acsád, Celldömölk és számtalan szombathelyi út). Néha kitűntettek, de ez szinte minden dolgozónak idővel kijárt.

1989-90 körül nagy izgalommal vártam a rendszerváltást, tőlem telhetően ezt próbáltam elősegíteni, mert halála napjáig apám is ezt várta, és én várom állhatatosan továbbra is.

1998 óta nyugdíjas vagyok. Időnként felkérnek helyettesítésekre, ügyeleti szolgálatra, így nem szakadtam el az egészségügytől. 1998. évben - váratlanul ért, a dokumentáció készen volt, kitérni nem lehetett - díszpolgára lettem a községnek.

Nem tartottam magamat erre érdemesnek, egyszerű polgár akartam lenni. Ugyanezen őszön képviselőnek jelentkeztem a helyhatósági választás-kor, majd alpolgármester lettem. A testületben az általam észlelt ellentéteket szerettem volna elsimítani, de ez nem sikerült. A tisztségvállalásnál akkor nem anyagi érdek vezetett. Ma kezdem másként látni az életet, mert szemem láttára lettek vadkapitalisták a hithű balosok, és egyre többen vannak, akiknek az élet adása maradt. Hiszem, hogy a rövid földi élet után lesz „kárpótlás”, nem úgy mint napjainkban, tehát hitetlen nem vagyok.

2002. augusztus 5-én az önkormányzat helyiségében öten voltunk jelen 20 órától, amikor képviselőtársam közölte, hogy apja halálakor (20 évvel ezelőtt) én kiszolgálva az akkori rendszert, felettesem(?) vagy akkor tsz-vezető(?) nyomásának engedve, apját munkaképesnek nyilvánítottam üzemi balesetet követően, amiért ő akkor anyagi kárt szenvedett. Akkor felindult volt, később megbocsátott, de díszpolgárságom korábbi sérelmét eszébe juttatta. A jelenlévők közül egy személy - aki csak mások elmondásából ismerhet - megerősítette, hogy a leírt eset valós lehet és egyértelmű, hogy kiszolgáltam, mert ki kellett szolgálnom „azt a rendszert”. Azt is állította, hogy a katolikus papságot támadtam akkor az önkormányzat helyiségében, „mert evangélikus” vagyok. (Erre nem is reagálok.) Ezt követően próbáltam megkeresni a kérdéses betegkardont, mert meggyőződésem, hogy szándékosan soha nem okoztam kárt senkinek, ezt tőlem még „az a rendszer” sem várta el. A betegkardont már nem találhatom. Az elhangzott vádak nem tudom elfogadni. Biztosan előfordult, hogy valakinek kárt okoztam, valakit megbántottam. Ezt sajnálom. Rosszindulat, bosszúvágy soha nem vezetett! Korábban is éreztem, hogy díszpolgárságom irritál egyeseket, ezt megértem, hiszen magam sem értettem vele egyet.

Hangsúlyozva, hogy az elhangzott vádak nem ismerem el, a díszpolgárságról lemondok. Lemondá-somnak - úgy érzem! - nem az említett (5 fős) vitaest az indítéka, ez legfeljebb egyetlen adalék sok más között. Elsősorban a 6:4 arányú szavazás miatt döntöttem így. Sajnálatosnak tartom, hogy a tíz fős testületből - a háború befejezése után közel 60 évvel - a többség még sérelmesnek tartotta a tényeket közlő cikkeket az Üzenetben. Cáfolni kellett volna az ott leírtakat. Azt pedig semmiképpen nem hangoztatni, hogy felejtünk el a múltat. (Szeretném megjegyezni, hogy Sztálin 1948-tól ma is Budapest díszpolgára. Akkor talán elhiszik, hogy ez a megjelölés számomra semmit nem jelent, főleg ha még irigység, neheztelés is kíséri. Mindig kerültem a feltűnést, nem vágytam vezető

szerepre.)

Nincs bennem sértődöttség, sem harag! Ugyanakkor támogatom az országosan szerveződő Polgári Körök mozgalmát, mert meggyőződésem erre kötelez. Senkivel nem kívánok haragot tartani, nézeteim helyességét kifejezem bárkinek, azokat elfogadni nem kötelező. A velünk egy véleményen gondolkodók barátságát, társaságát keresem. A polgári mozgalom senkit sem fenyeget!

Szombathely környékén én vagyok a legidősebb háziorvos, de ezt még nem búcsúbeszédnek szánom. Bízom benne, hogy olvashatnak tőlem még híradást az Üzenetben, hiszen szólás-, sajtó-, véleménynyilvánítási szabadság van. Talán még demokrácia is?

Dr. Németh Árpád

Utóirat: Szabolcska Mihály versét nem azért idézem, mert ebben a rovatban idézni szokás. (A kötetet Anyám a „Magyar Királyi Államvasutak Kőszegi Árvaháza Igazgatósága” jutalmaként kapta 1930-ban. Akkor végezte a tanítóképzőt, mint árva. Apákák tanították. Ezek a gyökereim. Lehet, hogy a világot én a fentiek miatt látom így.)

Ha meghalok...

Ha meghalok, égessek el engem.
A tüzet úgyis örökké szerettem,
S az égi, fényes, tűzszóró Napot.
Irtózom a nyirkos, hideg sötétől...
Óh mentsetek meg a sír börtönétől,
Égessek el, hogyha meghalok!

Hiszek a jó Istenben rendületlen,
Övé tudom, mert Tőle jött a lelkem:
S túlhan, tudom, tisztábban él tovább!
De testemet, ez én iker-barátom,
Onnan is fájna rothadásban látnom,
S porrá, sárrá lassan enyészni át!

Ezt akarom! (A vers folytatása az ami igazán szép. Ha most folytatnám, az a vád érhetne, hogy hatásvadászat. Kérésre leírom - bár ki tudja? Hátha díjaz - a reklámért - valamelyik krematórium.)

VASSZÉCSENYI ÜZENET

Önkormányzati lap

Szerkesztő: Tóth Csaba

Felelős kiadó:

Varga Dezső polgármester

Nyilvántartási száma:

B/PHF/1198/VA/1993

Készült: Mezti Nyomda Vép